

Дело C–215/20

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда**

Дата на постъпване в Съда:

19 май 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Verwaltungsgericht Wiesbaden (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

13 май 2020 г.

Жалбоподател:

JV

Ответник:

Bundesrepublik Deutschland (Федерална република Германия)

Предмет на делото по главното производство

Допустимост на предаването на данни на пътници

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Тълкуване на правото на Съюза, член 267 ДФЕС

Преюдициални въпроси

1. Следва ли да се счита, че Директива (ЕС) 2016/681 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно използването на резервационни данни на пътниците с цел предотвратяване, разкриване, разследване и наказателно преследване на терористични престъпления и тежки престъпления (ОВ L 119, 2016 г., стр. 132, наричана по-нататък „Директивата за PNR данни“) е съвместима с Хартата на основните права на Европейския съюз, и по-специално с членове 7, 8 и 52 от тази харта, като се има предвид преследваната с

тази директива цел и изискванията за определеност и пропорционалност, както и обстоятелството, че съгласно посочената директива въздушните превозвачи предават широкообхватни данни относно всички пътници без изключение на създадени от държавите членки звена за данни за пътниците, където, без да е налице основание, тези данни се използват за автоматичното им съпоставяне с бази данни и образци и след това се съхраняват за период от пет години?

2. По-конкретно:

- а) От гледна точка на достатъчната определеност и изискването за пропорционалност, съвместим ли е с членове 7 и 8 от Хартата член 3, точка 9 от Директивата за PNR данни във връзка с приложение II към тази директива, доколкото в посочената разпоредба е регламентирано, че по смисъла на тази директива понятието „тежки престъпления“ означава престъпленията, изброени в приложение II към Директивата за PNR данни, които съгласно националното право на държава членка са наказуеми с лишаване от свобода или с мярка за задържане за максимален срок от най-малко три години?
- б) Достатъчно определени ли са подлежащите на предаване резервационни данни на пътниците (наричани по-нататък „PNR данни“), доколкото те изискват предаването на имената (член 8, параграф 1, първо изречение във връзка с приложение I, точка 4 към Директивата за PNR данни), на информацията за редовни пътници (член 8, параграф 1, първо изречение във връзка с приложение I, точка 8 към Директивата за PNR данни) и на информацията от полето за общи забележки свободен текст (член 8, параграф 1, първо изречение във връзка с приложение I, точка 12 от Директивата за PNR данни), за да оправдаят намеса в правата по членове 7 и 8 от Хартата?
- в) Съвместимо ли е с членове 7 и 8 от Хартата и с целта на Директивата за PNR данни обстоятелството, че освен данните на пътниците се събират и данни на трети лица, като пътническа агенция/пътнически агент (приложение I, точка 9 от Директивата за PNR данни), настойници на непълнолетни лица (приложение I, точка 12 от Директивата за PNR данни) и други пътуващи заедно с пътниците лица (приложение I, точка 17 от Директивата за PNR данни)?
- г) Съвместима ли е с членове 7, 8 и 24 от Хартата Директивата за PNR данни, доколкото тя урежда предаването, обработването и съхранението на резервационни данни на малолетни и непълнолетни пътници?
- д) Като се има предвид принципът за свеждане на данните до минимум, съвместим ли е с членове 8 и 52 от Хартата член 8, параграф 2 от Директивата за PNR данни във връзка с приложение I, точка 18 към

- същата директива, според който предварителните данни за пътниците, доколкото те са идентични с PNR данни, се предават от въздушните превозвачи на звената за данни за пътниците на държавите членки?
- е) Представлява ли член 6, параграф 4 от Директивата за PNR данни като правно основание за определянето на критериите, с които данните се съпоставят (така наречените образци), достатъчно предвидено от закона легитимно основание по смисъла на член 8, параграф 2 и член 52 от Хартата, както и на член 16, параграф 2 ДФЕС?
- ж) Ограничава ли член 12 от Директивата за PNR данни намесата в правата по членове 7 и 8 от Хартата до строго необходимото, ако предаваните данни се съхраняват в звената за данни за пътниците на държавите членки за период от пет години?
- з) Води ли деперсонализирането на данните по член 12, параграф 2 от Директивата за PNR данни до намаляване на личните данни до необходимия съгласно членове 8 и 52 от Хартата минимум, ако това деперсонализиране не е нищо повече от обратима по всяко време псевдоанонимизация?
- и) Следва ли членове 7, 8 и 47 от Хартата да се тълкуват в смисъл, че те предвиждат пътници да бъдат информирани за деперсонализирането на техните данни в рамките на обработването (член 12, параграф 3 от Директивата за PNR данни) и по този начин да им се предоставя възможност за съдебен контрол?
3. Съвместим ли е член 11 от Директивата за PNR данни с членове 7 и 8 от Хартата, доколкото тази разпоредба позволява предаването на данни на трети държави, които не разполагат с адекватно ниво на защита на данните?
4. Предлага ли член 6, параграф 4, четвърто изречение от Директивата за PNR данни достатъчна защита срещу обработването на специални категории лични данни по смисъла на член 9 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“) и на член 10 от Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 2016 г., стр. 89, наричана по-

нататък „Директива 2016/680“), ако чрез полето за общи забележки свободен текст (точка 12 от приложение I към Директивата за PNR данни) могат да се предават например данни за хранителни предпочитания, които позволяват да се правят изводи за такива специални категории лични данни?

5. Съвместимо ли е с член 13 от ОРЗД обстоятелството, че на своя уебсайт въздушните превозвачи посочват на пътници само националния закон за транспониране (в конкретния случай Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 (Fluggastdatengesetz – FlugDaG) (Закон относно обработването на данни на пътници и за транспонирането на Директива 2016/681) от 6 юни 2017 г. (BGBl. I, стр. 1484, наричан по-нататък „FlugDaG“)?

Посочени разпоредби от правото на Съюза

Харта на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), членове 7, 8, 24, 47 и 52

Член 16 ДЕФС

Директива (ЕС) 2016/681 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно използването на резервационни данни на пътниците с цел предотвратяване, разкриване, разследване и наказателно преследване на терористични престъпления и тежки престъпления (ОВ L 119, 2016 г., стр. 132).

Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 2016 г., стр. 89).

Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 2016 г., стр. 1, наричан по-нататък „ОРЗД“).

Директива 95/46/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 24 октомври 1995 година за защита на физическите лица при обработването на лични данни и за свободното движение на тези данни (ОВ L 283, 1995 г., стр. 31; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 17, стр. 10).

Посочени разпоредби от националното право

Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 (Закон относно обработването на данни на пътници за транспонирането на Директива 2016/681, наричан по-нататък „FlugDaG“)

Кратко изложение на фактите и ход на производството

- 1 На 10 юни 2017 г. влиза в сила FlugDaG, с който в германското право се транспонира Директива 2016/681. Тази директива регламентира предаването на PNR данни при полети от държави — членки на Европейския съюз, до трети страни и от трети страни до държави — членки на Съюза, както и обработването на тези данни.
- 2 Съгласно член 1, параграф 2 от Директива 2016/681 преследваната с директивата цел е предотвратяването, разкриването, разследването и наказателното преследване на терористични престъпления и тежки престъпления. Член 4 от тази директива задължава държавите членки да създадат звено за данни за пътниците, което отговаря за събирането на PNR данни от въздушните превозвачи, за съхраняването и обработването на тези данни и за предаването им на компетентните органи, както и за обмена на PNR данните и на резултатите от обработването им. Съгласно член 8 във връзка с приложение I към Директива 2016/681 държавите членки трябва да задължат всички въздушни превозвачи да предават определен набор от PNR данни на звената за данни за пътниците на държавата членка, на чиято територия ще се приземи или от чиято територия ще излети самолетът. Съгласно член 9 от Директива 2016/681 държавите членки могат да искат една от друга и да предават една на друга PNR данни. При условията по член 11 от Директивата е възможно предаване на данни и на трети държави. Съгласно член 12, параграф 2 от Директива 2016/681 след изтичане на срок от шест месеца данните на пътници, които следва да се съхраняват за период от 5 години, се „деперсонализират“, което означава, че се прикриват онези елементи от данните, които могат да послужат за непосредствено идентифициране на пътника, за когото се отнасят. Въпреки това, при условията на член 12, параграф 3 от Директива 2016/681 е възможно деперсонализирането на тези елементи от данни да бъде отменено и те отново да бъдат персонализирани. Член 6 урежда обработването на данните, което трябва да се извършва по-специално чрез автоматизираното им съпоставяне с бази данни и съобразно предварително определени критерии (наречени във FlugDaG „образци“).
- 3 На 28 април 2019 г. ищецът лети с въздушния превозвач Lufthansa от Франкфурт на Майн (Германия) до Богота (Колумбия), а на 7 май 2019 г. — от Рио де Жанейро (Бразилия) обратно до Франкфурт на Майн. Той иска от ответника да заличи данните му, събрани във връзка с тези полети.

Кратко представяне на мотивите за преюдициалното запитване

- 4 За решението по спора в главното производство е от значение дали Директива 2016/681 противоречи изцяло или отчасти на Хартата. Тогава FlugDaG не би бил приложим като закон за транспониране, така че спорното обработване на данни би било недопустимо и ищецът би имал право да иска заличаване на данните.

По въпрос 1: изцяло съвместима ли е Директива 2016/681 с Хартата?

- 5 Различните видове на обработване на PNR данни, предвидени в Директива 2016/681 и във FlugDaG, засягат защитата на основното право на зачитане на личния живот, гарантирано в член 7 от Хартата. Тъй като това право обхваща всяка информация относно идентифицирано или подлежащо на идентификация физическо лице (вж. решение от 9 ноември 2010 г. по съединени дела Volker und Markus Schecke, C-92/09 и Eifert, C-93/09, EU:C:2010:662, т. 52), следователно и информацията, посочена в приложение I към Директива 2016/681 относно лица, засегнати от обработването на PNR данни. Освен това в Директива 2016/681 предвидените видове обработване на PNR данни на пътниците попадат в обхвата и на член 8 от Хартата, поради това че представляват обработка на лични данни по смисъла на посочения член и следователно задължително трябва да отговарят на изискванията за защита на данните, произтичащи от него (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 123).
- 6 Съгласно практиката на Съда предаването на лични данни на трето лице, като например публичен орган, представлява намеса в основното право, закрепено в член 7 от Хартата, независимо от последващото използване на предадената информация. Същото се отнася за запазването на лични данни, както и за достъпа до тях с оглед на използването им от публичните органи. В това отношение е без значение дали съответните данни за личния живот имат чувствителен характер и дали заинтересованите лица са претърпели евентуални неудобства поради тази намеса (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 124). Същото важи по аналогия и за член 8 от Хартата, доколкото става въпрос за обработването на лични данни (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 126).
- 7 При все това правата, признати в членове 7 и 8 от Хартата, не са абсолютни, а трябва да се разглеждат във връзка с тяхната социална функция (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 136). Ограничаване на тези права може да е напълно допустимо, когато служи за постигането на цели от обществен интерес, към които спадат борбата срещу терористичните престъпления и тежките престъпления (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 149). Намесите в основните права обаче трябва да са подходящи и необходими за постигането на тези цели и не трябва да са непропорционални в тесен смисъл. Освен това съгласно член 52, параграф 1 от Хартата всяко ограничаване на упражняването на основните права на

Съюза и свободите трябва да бъде предвидено в закон и да зачита основното съдържание на същите права и свободи. При спазване на принципа на пропорционалност ограниченията могат да бъдат налагани само ако са необходими и ако действително отговарят на признати от Съюза цели от общ интерес или на необходимостта да се защитят правата и свободите на други хора (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 138).

- 8 Съгласно постоянната практика на Съда принципът на пропорционалност изисква актовете на институциите на Съюза да са годни да постигнат легитимните цели, следвани от разглежданата правна уредба, и да не надхвърлят границите на подходящото и необходимото за постигането на тези цели (вж. Решение от 8 април 2014 г. по съединени дела Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 46). Що се отнася до основното право на зачитане на личния живот, съгласно постоянната практика на Съда защитата на това основно право изисква във всички случаи дерогациите и ограниченията на защитата на личните данни да се въвеждат в границите на строго необходимото (вж. Решение от 8 април 2014 г. по съединени дела Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 52).
- 9 За да удовлетвори това изискване, включващата намеса в основните права разглеждана правна уредба трябва да предвижда ясни и точни правила, които да уреждат обхвата и прилагането на разглежданата мярка и да установяват минимални изисквания. Лицата, чиито данни са били предадени, трябва да разполагат с достатъчни гаранции, позволяващи ефикасна защита на техните лични данни срещу рискове от злоупотреби. Разпоредбата трябва в частност да посочва обстоятелствата и условията, при които може да се приложи мярка за обработване на такива данни, като по този начин гарантира ограничаване на намесата до строго необходимото. Необходимостта от такива гаранции е още по-голяма, когато личните данни са подложени на автоматична обработка. Това е така особено когато става въпрос за защитата на специалната категория „чувствителни лични данни“ (вж. решение от 8 април 2014 г. по съединени дела Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 54 и сл.).
- 10 Съществуват сериозни съмнения дали Директива 2016/681 отговаря във всяко отношение на тези изисквания.
- 11 Съгласно разпоредбите на Директива 2016/681 въздушните превозвачи са задължени при всеки отделен полет да предават PNR данните на всички пътници без изключение на звената за данни за пътниците на държавите членки, в които тези данни са обект на автоматизирана обработка и трайно съхранение. За това не е необходимо да има определен повод, като например конкретни сведения за връзка с международния тероризъм или с организираната престъпност. В резултат на това в кратки периоди от време се обработват и съхраняват стотици милиарди данни. Ето защо „запазването

на данни“ на пътници очевидно засяга основните права на изключително голяма част от цялото европейско население.

- 12 Данните, чието предаване е предвидено в член 8, параграф 1, първо изречение във връзка с приложение I към Директива 2016/681, са изключително широкообхватни и наред с имената и адресите на пътниците, както и пълния маршрут на пътуването, включват и данни за техния багаж, пътуващи заедно с тях лица, всякакви данни за начина на плащане, както и неуточнено какви „обща забележки“. От тези данни в тяхната цялост е възможно да се направят много точни изводи за личния живот и служебната дейност на засегнатите лица. От тях по-точно се установява кой, кога, с кого и за къде пътува, съответно какви платежни средства използва и какви данни за контакт е посочил, дали засегнатото лице пътува с лек, или тежък багаж. В полето за „общите забележки“ свободен текст могат да попаднат още данни, чийто обхват е напълно неясен (по този въпрос вж. по-долу).
- 13 Запитващата юрисдикция счита, че обработването и съхранението на PNR данни е съпоставимо със запазването на телекомуникационни данни, за което Съдът е приел, че представлява особено обширна и сериозна намеса в правата по членове 7 и 8 от Хартата. Това е така, защото масово, съхраняване на голям обем данни без наличието на основание за това, от които могат да се правят изводи за личния живот и служебната дейност на засегнатите лица, може да породи усещане в съзнанието на съответните лица, че личният им живот е обект на постоянно наблюдение (вж. решение от 8 април 2014 г. по съединени дела Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 37).
- 14 В своето решение относно запазването на телекомуникационни данни Съдът приема, че това запазване противоречи на основни права, по-специално и поради това, че се прилага дори за лица, за които не съществува никаква улика, даваща основание да се счита, че действията им биха могли да имат някаква, била тя непряка или далечна, връзка с извършени тежки престъпления (вж. решение от 8 април 2014 г. по съединени дела Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 58). Същото се отнася и за обработването и съхранението на PNR данни, което показва, че разпоредбите на Директива 2016/681 надхвърлят границите на необходимото за постигането на преследваната от нея цел и че следователно по смисъла на практиката на Съда са непропорционални. Към това се добавя и обстоятелството, че, за разлика от данните за телекомуникационния трафик, PNR данните не само се съхраняват, без да е налице основание за това, но са обект на последваща обработка, по-точно се подлагат на автоматизирана съпоставка с бази данни и така наречените „образци“.

По въпрос 2, буква а): понятието „тежките престъпления“

- 15 Под въпрос също са определеността и пропорционалността на събирането и обработването на PNR-данните, като се имат предвид престъпленията, с

които тези мерки се борят. Декларираната цел на Директива 2016/681 е предотвратяването, разкриването, разследването и наказателното преследване на терористични престъпления и тежки престъпления. Член 3, точка 9 от Директивата дефинира понятието „тежки престъпления“ като престъпленията, изброени в приложение II, които са наказуеми с лишаване от свобода или с мярка за задържане за максимален срок от най-малко три години съгласно националното право на държава членка. Приложение II към Директива 2016/681 съдържа списък с 26 престъпления по член 3, точка 9. Към тях например спадат корупция (точка 6), измами (точка 7), престъпления, свързани с компютри/киберпрестъпления (точка 9), както и престъпления срещу околната среда (точка 10).

- 16 Под въпрос най-напред е определеността на тези разпоредби. Така например в германското наказателно право не става въпрос за престъплението „корупция“, а за общо понятие, в което влизат голям брой престъпления. Същото важи и за понятията „измами“, „престъпления, свързани с компютри“ и „престъпления срещу околната среда“.
- 17 Това и позоваването в член 3, точка 9 от Директива 2016/681 върху съответния размер на наказанието в отделните държави членки води до нееднаквото използване на PNR данните в различните държави — членки на Съюза. На тях именно е оставено да решават дали въз основа на съответното наказание от националните им наказателни кодекси да класифицират или не определени престъпления като „тежки престъпления“ по смисъла на Директивата.
- 18 Под въпрос по отношение на пропорционалността на разпоредбата е и определената в член 3, точка 9 от Директива 2016/681 долна граница на наказанието лишаване от свобода за максимален срок от най-малко три години. Според германското наказателно право това обхваща изключително голям брой престъпления, за които е твърде спорно да бъдат квалифицирани като „тежки престъпления“. Така например съгласно член 263 от германския Strafgesetzbuch (Наказателен кодекс, наричан по-нататък „StGB“) наказанието за обикновена измама достига до пет години лишаване от свобода. Същото важи например за укривателството (член 259 от StGB), компютърната измама (член 263а от StGB), злоупотребата с доверие (член 266 от StGB). Всички те могат да се субсумират под изброените в приложение II от Директива 2016/681 престъпления (по-специално под посочените в точка 6 „измами“). Тези престъпления обаче се числят към често срещаната се „древна престъпност“ и могат да обхващат и незначителни случаи. Тогава обаче те нямат място в Директива 2016/681, тъй като тя предвижда предотвратяване и наказателно преследване на тежки престъпления.

По въпрос 2, буква а): определеност на PNR данните

- 19 Като се има предвид, че Съдът изисква ясни и точни правила, които да уреждат обхвата и прилагането на разглежданите мерки (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 141), някои от PNR данните в приложение I към Директива 2016/681, които въздушните превозвачи трябва да предават на звената за данни за пътниците на държавите членки, не са достатъчно точно определени.
- 20 Не е ясно какво се има предвид под подлежащо/подлежащи на предаване „име (имена)“ (приложение I, точка 4 от Директива 2016/681). Това показва германското транспониране чрез член 2, точки 1 и 9 от FlugDaG, според който трябва да се предават фамилното име, фамилното име по рождение, собственото име и евентуално съществуваща докторска степен, както и други свързани с името данни. В разговорния език на въпроса за името обикновено не трябва да се посочва и фамилното име по рождение. Поради това остава неясно дали то попада под понятие „име (имена)“, посочено в приложение I, точка 4 от Директива 2016/681. Под въпрос е също дали по смисъла на Директивата образователна степен следва да се приема като част от името.
- 21 По отношение на предаването и обработването на данни за редовни пътници (приложение I, точка 8 от Директива 2016/681) Разпоредбата също е неясна. По-специално, не е ясно дали се има предвид само участието в бонус програми за редовни пътници, или и конкретна информация за полети и резервации на лице, което участва в такава програма.
- 22 Формулировката „общи забележки (включително [...])“ в приложение I, точка 12 към Директива 2016/681 е твърде широка и неясна. Както може да се установи от думата „включително“, става въпрос само за примерно, неизчерпателно изброяване. Освен това при попълването на това поле със свободен текст може да се посочва и информация, която е без всякаква връзка с целта, с оглед на която се предават данните на пътниците (вж. в тази връзка Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 160). Формулировката би могла по-специално да позволява и предаването на информация, за която Директива 2016/681 не допуска това, а именно чувствителни данни, които, както става ясно от нейното съображение 15, не трябва да бъдат събирани (в това отношение вж. също въпрос 4).

По въпрос 2, буква в): трети засегнати лица

- 23 Съгласно член 1, параграф 1 от Директива 2016/681 тя трябва да урежда предаването от страна на въздушните превозвачи на PNR данни на пътниците по външни за ЕС полети и обработването на тези данни от държавите членки. Съгласно член 3, точка 4 от тази директива „пътник“ означава всяко лице, включително прехвърлящи се или транзитно преминаващи пътници, но с изключение на членове на екипажа, което се

превозва или ще бъде превозено с въздухоплавателно средство със съгласието на въздушния превозвач, като това съгласие се доказва с регистрирането на посоченото лице в списъка на пътниците. В приложение I към Директива 2016/681 обаче са посочени данни, които подлежат на предаване, но не се отнасят до дефинираните по този начин „пътници“. В това отношение разпоредбите на Директивата си противоречат.

- 24 Така например член 3, точка 4 от Директива 2016/681 противоречи на предвиденото в приложение I, точка 9 събиране на информация за пътническата агенция и нейния агент в рамките на обработването на данни на пътника. Съгласно приложение I, точка 12 към Директивата в полето „общите забележки“ свободен текст се предава по-специално информация за настойници на непълнолетни лица при заминаване и пристигане, както и за придружаващи летищни служители.
- 25 Очевидно е, че всички посочени данни не попадат в дефинираната в член 3, точка 4 от Директива 2016/681 група пътници. Въпреки това те трябва да бъдат предавани от въздушните превозвачи на звената за данни за пътниците на държавите членки и там да бъдат съхранявани. В това отношение запитващата юрисдикция приема, че по смисъла на практиката на Съда всички тези разпоредби не се ограничават до строго необходимото (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 141). Освен това по отношение на всички засегнати трети лица възниква въпросът как те ще трябва да бъдат информирани за обработването на техните лични данни съгласно член 14 от ОРЗД.
- 26 Съгласно приложение I, точка 17 към Директива 2016/681 PNR и данните на пътуващи заедно с пътниците лица подлежат на предаване и обработване. По отношение на тях това се явява дублиране, понеже техните данни като пътници и без това вече са били подложени на обработване. Ето защо тук става въпрос за тежко нарушение на изискването за свеждане на данните до минимум (вж. член 5, параграф 1, буква в) от ОРЗД).

По въпрос 2, буква г): малолетни и непълнолетни лица

- 27 Съгласно Директива 2016/681 въздушните превозвачи трябва да предават на звената за данни за пътниците на държавите членки PNR данните на всички лица без изключение, което означава, че са засегнати и малолетните и непълнолетни пътници.
- 28 Обработването на данни на малолетни и непълнолетни лица може, от една страна, да се извършва с цел превантивни и/или репресивни действия срещу непълнолетни лица, които (вероятно) са замесени в тероризъм и тежки престъпления, и от друга страна, за закрилата на малолетни и непълнолетни лица с цел например разкриването или наказателното преследване на трафика на деца. Тези две различни цели изискват диференцирана уредба. Това става ясно от член 6 от Директива 2016/680, съгласно който трябва да

се прави възможно най-ясно разграничение между личните данни на различни категории субекти на данни. Към тези разграничени категории принадлежат по-специално лица, за които има сериозни основания да се смята, че са извършили или ще извършат престъпление (член 6, буква а) от Директива 2016/680) и лица, пострадали от престъпление, или лица, по отношение на които определени факти дават основание да се счита, че може да са пострадали от престъпление (член 6, буква в) от Директива 2016/680).

- 29 Доколкото обаче данни се събират и обработват с цел репресивни или превантивни действия срещу малолетни или непълнолетни лица, трябва да се има предвид, че за наказателно преследване въз основа на сведения, получени от обработване на данни на пътници, може да става въпрос само при ненавършило пълнолетие лице, което вече може да носи наказателна отговорност. В това отношение Директива 2016/681 излиза извън строго необходимото, тъй като тя не съдържа ограничение до данни на носещи наказателна отговорност ненавършили пълнолетие лица.
- 30 По отношение на събирането и обработването на PNR данни за целите на закрилата на малолетните или непълнолетни лица следва да се има предвид, че деца и младежи имат нужда от специална закрила. Това се подчертава в член 24 от Хартата, който за тяхната специална закрила предвижда отделни основни права. Тази нужда от специална закрила трябва да се има предвид и при обработването на техните лични данни. Разпоредбите на Директива 2016/681 се оказват неподходящи, доколкото събирането и обработването на PNR данни на непълнолетни пътници служи на предотвратяването, съответно на наказателното преследване на престъпления, насочени срещу деца. Обработването на PNR данни е насочено към разкриването, съответно разпознаването на заподозрени лица. За целта PNR данните се подлагат на автоматизирано съпоставяне с бази данни и образци, за да могат да бъдат идентифицирани заподозрени лица (вж. член 6, параграф 2 от Директива 2016/681). Данните на малолетните или непълнолетни лица обаче изобщо не са данни на заподозрени, а точно обратното — на нуждаещи се от закрила лица. Поради това те би трябвало да се третират по различен начин. Точно в този случай липсва необходимостта от съпоставяне с образци. Ето защо в Директива 2016/681 явно липсват достатъчно диференцирани разпоредби по отношение на третирането на PNR данните на малолетните и непълнолетни пътници.

По въпрос 2, буква д): предварителни данни

- 31 Член 8, параграф 2 от Директива 2016/681 предвижда, че държавите членки приемат необходимите мерки, за да гарантират, че на звената за данни за пътниците се предават и предварителни данни по смисъла на приложение I, точка 18 към тази директива, включително вид, номер, държава на издаване и срок на валидност на всеки документ за самоличност, гражданство, фамилно име, собствено име, пол, дата на раждане, въздушен превозвач, номер на полета, дата на излитане, дата на кацане, място на излитане, място

на кацане, време на излитане и време на кацане. В това отношение съществува припокриване на множество предварителни данни с и без това подлежащите на предаване PNR данни, като дати на планираното пътуване (приложение I, точка 3 към Директива 2016/681), имена (приложение I, точка 4 към Директива 2016/681) или пълен маршрут на пътуването (приложение I, точка 7 към Директива 2016/681).

- 32 Това двойно обработване на данни за пътниците противоречи на залегналия включително и в Директива 2016/680 принцип на свеждане до минимум на данните. Той най-напред се извежда от член 4, параграф 1, буква в), който предвижда личните данни да не надхвърлят необходимото във връзка с целите, за които се обработват. Член 20, параграф 1 от Директива 2016/680 конкретизира този принцип в такъв смисъл, че държавите членки предвиждат администраторът да прилага мерки с оглед на ефективното прилагане на принципите за защита на данните, например свеждане на данните до минимум. Освен това член 20, параграф 2 от тази директива предвижда, че се обработват само лични данни, които са необходими за всяка конкретна цел на обработването.

По въпрос, 2, буква е): правно основание за образци

- 33 Съгласно член 6, параграф 3, буква б) от Директива 2016/681 предадените от въздушните превозвачи на звената за данни за пътниците, данни се съпоставят с предварително определени критерии (така наречени образци). В член 6, параграф 4, второ и четвърто изречения от Директива 2016/681 се посочва, че предварително определените критерии за оценка трябва да бъдат целенасочени, пропорционални и конкретни и че те не трябва да са основани на расата или етническият произход на лицето, на неговите политически мнения, религия или философски убеждения, членство в профсъюзи, здравословно състояние, сексуален живот или сексуална ориентация. Съставянето на образците съгласно член 6, параграф 4, трето изречение Директива 2016/681 е задача на съответните звена за данни за пътниците на държавите членки.
- 34 Следователно цялата организация по съпоставянето с образци в съдържателно отношение е възложена изцяло на изпълнителните органи на отделените държави членки. В резултат на това държавите — членки на Съюза, използват различни образци и спрямо пътниците, в зависимост от дестинацията на пътуването им, се прилагат различни образци, които могат да доведат до напълно различни резултати.
- 35 Спорно е дали това е съвместимо с член 8, параграф 2 и член 52 от Хартата, както и с член 16, параграф 2 от ДФЕС. Съгласно член 8, параграф 2 от Хартата личните данни трябва да бъдат обработвани добросъвестно, за точно определени цели и въз основа на съгласието на заинтересованото лице или по силата на друго предвидено от закона легитимно основание. Според член 52, параграф 1, първо изречение от Хартата всяко ограничаване на

упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон. Съгласно член 16, параграф 2 от ДФЕС Европейският парламент и Съветът, като действат в съответствие с обикновената законодателна процедура, определят правилата за защита на физическите лица по отношение на обработката на личните данни от страна на институциите, органите, службите и агенциите на Съюза, както и от държавите членки при извършване на дейности, които попадат в обхвата на правото на Съюза.

- 36 За оправдаването на намеси в основни права е необходимо не само да съществува някаква законова разпоредба, но тя трябва и да е достатъчно определена (вж. решение от 21 декември 2016 г., AGET Iraklis, C-201/15, EU:C:2016:972, т. 99). Лицата, към които се прилага законът трябва да могат да предвиждат законовите последиците, при което трябва да се приеме отворена разпоредба, когато за предмета на регулиране не е възможна точна разпоредба (решение от 20 май 2003 г., Österreichischer Rundfunk и др., C-465/00, C-138/01 и C-139/01, EU:C:2003:294, т. 77).
- 37 Член 6, параграф 4 от Директива 2016/681 не изпълнява тези критерии. В член 6, параграф 4, второ изречение от тази директива се използват думи без определено съдържание, които симулират конкретизиране на критериите, без в действителност да го постигат. Член 6, параграф 4, трето изречение оставя изцяло на отделните държави членки да решават кои данни трябва да се използват за съставянето на критерии, съответно образци за автоматизираното съпоставяне. Това обаче въз основа на предмета на регулиране не е абсолютно необходимо. Европейският законодател би трябвало да може без особени затруднения да посочи определени данни, съответно критерии, които да се използват или не при съставянето на образци. В това отношение различните държави членки не се различават една от друга нито по извършваните там престъпления, съответно тероризъм, нито по критериите, по които заподозрени лица могат да бъдат разкривани.
- 38 Като единствен механизъм за контрол на пропорционалността на разработените от държавите членки образци член 6, параграф 7 във връзка с член 5 от Директива 2016/681 предвижда длъжностното лице по защита на данните да разполага с достъп до всички данни, обработвани от звеното за данни за пътниците. Длъжностното лице по защита на данните обаче съгласно член 5, параграф 1 от тази директива се назначава от самото звено за данни за пътниците и по правило е негов служител, така че неговата независимост поначало не е гарантирана (относно независимостта на надзорния орган по защита на данните вж. решения от 9 март 2010 г., Комисия/Германия, C-518/07, EU:C:2010:125, и от 16 октомври 2012 г., Комисия/Австрия, C-614/10, EU:C:2012:631).

По въпрос 2, буква ж): срок на съхранение

- 39 Съгласно член 12, параграф 1 от Директива 2016/681 PNR данните се съхраняват за срок от пет години. Съгласно второ изречение от съображение 25 от тази директива естеството на PNR данните и целта на тяхното използване създават необходимостта те да се съхраняват докато това е необходимо. Защо обаче този срок да е с продължителност от пет години, не става ясно.
- 40 Запитващата юрисдикция не разбира защо е необходим толкова дълъг срок за съхранение. След като пътниците преди тяхното обявено време за пристигане в държавата членка или за заминаване от нея се подлагат на оценка съгласно член 6, параграф 4, първо изречение от Директива 2016/681, без при това да се установят особености, няма каквато и да било обективна причина те да имат някаква, била тя непряка, връзка с терористични престъпления или тежки престъпления. Ето защо липсва достатъчна връзка между съхранението на данните и целите, преследвани от Директива 2016/681. Непрекъснато съхранение изглежда разумно само в случай на конкретна информация за риск, свързан с определени пътници (вж. Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 204 и сл.). Чисто теоретичната възможност някога данните да придобият значение за сигурността не би трябвало обаче да е достатъчна, за да оправдае сериозната намеса в основни права, каквото е съхранението на лични данни в продължение на години.
- 41 Още във връзка със запазване на телекомуникационни данни — друга форма на безпричинно масово съхранение на лични данни — Съдът приема, че директива, която предвижда срок на съхранение, достигащ до 24 месеца, не ограничава намесата до строго необходимото (вж. решение от 8 април 2014 г. по съединени дела Digital Rights Ireland и др., C-293/12 и C-594/12, EU:C:2014:238, т. 63). Ако за запазването на телекомуникационни данни дори 24 месеца са дълъг срок, то какво остава за разглеждания тук срок от пет години.

По въпрос 2, буква з): деперсонализиране

- 42 Съгласно съображение 25 от Директива 2016/681 така нареченото деперсонализиране трябва да осигурява високо равнище на защита на данните. Така означеното в член 12, параграф 2 от тази директива „деперсонализиране“, което трябва да се извърши след шест месеца, не променя обстоятелството, че срокът на съхранение е непропорционален.
- 43 Най-напред следва да се установи, че така означеното „деперсонализиране“ е чуждо за системата и подвеждащо. Става въпрос за обикновена псевдонимизация на данните по смисъла на член 3, точка 5 от Директива 2016/680. Тя се различава от анонимизирането по това, че не елиминира трайно и окончателно възможността за свързването на данните с конкретно

лице, а оставя възможност те да бъдат отново персонализирани (вж. член 12, параграф 3 от Директива 2016/681), тоест без проблем да бъде възстановена директната връзка с дадено лице. Поради това не е ясно защо не е използвано същото като в Директива 2016/680 понятие „псевдонимизация“. Поради обратимостта си обаче псевдонимизацията намалява интензивността на намесата в основни права в много по-малка степен от същинското анонимизиране.

- 44 Освен това следва да се има предвид и член 4, параграф 1, буква д) от Директива 2016/680. Съгласно тази разпоредба личните данни трябва да се съхраняват във вид, който позволява идентифицирането на субектите на данните за период не по-дълъг от необходимия за целите, за които те се обработват. В случая с така означеното в член 12, параграф 2 от Директива 2016/681 деперсонализиране остава възможността за идентифициране на субекта на данните по време на целия петгодишен срок на съхранение, както се установява от член 12, параграф 3 от Директива 2016/681, който предвижда (повторно) разкриване след изтичане на срок от шест месеца. По нищо не личи обаче, а и законодателят не посочва основания, че това е абсолютно необходимо за целите на Директива 2016/681.

По въпрос 2, буква и): уведомяване след обратното персонализиране

- 45 В Директива 2016/681 няма разпоредба, която да предвижда, че звената за данни за пътниците на държавите членки следва да информират субектите на данни за обратното персонализиране на съхранените данни съгласно член 12, параграф 3 от тази директива. Посочено е единствено, че обратното персонализиране трябва да бъде одобрено от „съдебен орган“ или друг национален орган (член 12, параграф 3, буква б) от Директива 2016/681.
- 46 Още в своето Становище относно Споразумението между ЕС и Канада Съдът е приел, че наистина, според това планирано споразумение, пътниците би трябвало да получават информация от интернет страница за общото обработване на техните данни за целите на проверките за сигурност и на тези по границите, без обаче тази обща информация да им позволявала да узнаят дали компетентните органи са използвали данните им и извън посочените проверки (Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 223). По-нататък Становището на Съда гласи дословно: „В този смисъл в хипотезите [...], в които са налице обективни обстоятелства, обосноваващи подобно използване и изискващи предварително разрешение от юрисдикция или независима административна структура, се оказва необходимо пътниците във въздушния транспорт да бъдат информирани лично. Същото се отнася за случаите, в които PNR данните на пътниците във въздушния транспорт се разкриват на други публични органи или на частни лица“ (Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 223).
- 47 Запитващата юрисдикция счита, че това разбиране на Съда може да се приложи към Директива 2016/681 и поради това е на мнение, че субектите

на данни трябва да бъдат лично информирани относно обратното персонализиране на техните данни. Ако Съдът е на мнение, че своевременно уведомяване на субектите на данни относно обратното персонализиране на техните данни би могло сериозно да попречи на преследваната цел за предотвратяване, разкриване, разследване и наказателно преследване на терористични престъпления и тежки престъпления, то според запитващата юрисдикция субектите на данни трябва да бъдат информирани най-късно тогава, когато вече няма опасност да се попречи на целта на обратното персонализиране, например при приключването на действията по разследването.

- 48 Съгласно член 47 от Хартата субектът на данни има право на проверка от независим и безпристрастен съд, предварително създаден със закон, а не от „съдебен орган“. В разглеждания случай обаче се изключва възможността за каквито и да било правни средства за защита.

По въпрос 3: предаване на данни на трети държави

- 49 Съгласно член 11, параграф 1 от Директива 2016/681 PNR данните и резултатите от тяхното обработване могат да бъдат предавани на трета държава в отделни случаи, ако: са изпълнени условията по член 13 от Рамково решение 2008/977/ПВР; предаването е необходимо за целите на настоящата директива; третата държава даде съгласие да предава данните на друга трета държава само когато това е строго необходимо за целите на настоящата директива и единствено с предварителното съгласие на посочената държава членка; и са изпълнени условията по член 9, параграф 2 от Директивата.
- 50 В член 11, параграф 2 от Директива 2016/681 се съдържа изключение от това изискване, което предвижда, независимо от член 13, параграф 2 от Рамково решение 2008/977/ПВР (понастоящем член 38 от Директива 2016/680), предаване на PNR данни без предварителното съгласие на държавата членка, от която са получени данните, да е разрешено само в изключителни случаи, по-точно когато предаването на третата държава е от съществено значение, за да се отговори на конкретна и реална заплаха, свързана с терористични престъпления или тежки престъпления в държава членка или в трета държава, и когато не може да бъде получено своевременно предварително съгласие.
- 51 Тъй като чрез предаването на трета държава нейните органи получават достъп до PNR данните, в третата държава трябва да важат всички отнасящите се до данните принципи, които гарантират пропорционалността на свързаните с тях намеси в основни права и адекватно ниво на защита на данните. В това отношение в своето Становище относно Споразумението между ЕС и Канада Съдът уточнява, че предаването на лични данни от Съюза на трета държава може да се извърши само ако тази държава осигурява степен на защита на основните права и свободи, която по

същество е равностойна на гарантираната в Съюза. По този начин трябва да се избегне възможността от заобикаляне на предвидената в това споразумение степен на защита чрез предаването на лични данни на други трети държави и да се гарантира непрекъснатост на предоставеното от правото на Съюза равнище на защита (Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 214). Оттук Съдът прави извода, че предаването на лични данни на трета държава е допустимо само при наличието или на споразумение между Съюза и съответната трета държава, равностойно на Споразумението между Канада и Европейския съюз, или на решение на Комисията на основание член 25, параграф 6 от Директива 95/46 (понастоящем член 45, параграф 3 от ОРЗД), с което се констатира, че тази трета държава гарантира достатъчна степен на защита по смисъла на правото на Съюза, като това решение се отнася за органите, на които се предвижда предаване на PNR данните (Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 214).

- 52 Тези условия се обезсилват от член 11 от Директива 2016/681. Член 11, параграф 1, буква а) от тази директива се позовава на член 13 от Рамково решение 2008/977/ПВР. Това рамково решение е отменено с Директива 2016/680, след което позовавания на Рамковото решение се тълкуват като позовавания на Директива 2016/680 (вж. член 59 от тази директива). На член 13 от отмененото Рамково решение 2008/977/ПВР съответстват по същество членове 35—38 от Директива 2016/680.
- 53 Съгласно член 35, параграф 1, буква г) от Директива 2016/680 условието за предаване на данни на трета държава е Комисията в съответствие с член 36 да е приела решение относно адекватното ниво на защита на личните данни или, при отсъствието на такова решение, да са предвидени или да съществуват подходящи гаранции съгласно член 37, или ако и такива отсъстват, да се прилага дерогация съгласно член 38. В това отношение позоваването в член 11, параграф 1, буква а) от Директива 2016/681 на член 13 от Рамково решение 2008/977/ПВР и следователно на член 35 от Директива 2016/680 не осигурява адекватно ниво на защита на данните в третата държава, като чрез позоваване и на член 38 от Директива 2016/680 допуска PNR данни да се предават на трети държави и без решение относно адекватното ниво на защита на личните данни или подходящи гаранции. Това по-специално е така, защото дерогациите за особени случаи по смисъла на член 38 от Директива 2016/680 се дефинират твърде широко. Тази разпоредба по-точно позволява да се предават PNR данни на трети държави без адекватно ниво на защита на данните, когато това е необходимо в отделни случаи за целите на член 1, параграф 1 от Директива 2016/680 (предотвратяване, разследване, разкриване или наказателното преследване на престъпления или изпълнение на наказания, включително предпазването от заплахи за обществената сигурност) или за свързаните с тези цели установяване, упражняване или защита на правни претенции (вж. член 38, параграф 1, букви г) и д) от Директива 2016/680).

По въпрос 4: хранителни предпочитания в полето за свободен текст

- 54 Съгласно член 6, параграф 4, четвърто изречение от Директива 2016/681 критериите, с които PNR данните се съпоставят автоматизирано от звената за данни за пътниците на държавите членки, при никакви обстоятелства не трябва да са основани на расата или етническия произход на лицето, на неговите политически мнения, религия или философски убеждения, членство в профсъюзи, здравословно състояние, сексуален живот или сексуална ориентация.
- 55 Въпреки това, тази разпоредба съдържа само декларирано намерение, което се обезсмисля по-специално от приложение I, точка 12 към Директива 2016/681. Тъй като чрез задължително предаването във всеки отделен случай без изключение поле за „обща забележка“ свободен текст на звената за данни за пътниците може да се предаде и да се обработва от тях огромна по обем информация, включително и особено чувствителни данни. Така например чрез това поле за свободен текст може да се предаде информация, че пътник е предпочел ястия кошер или халал. От тази информация обаче може да се направи извод за религиозните убеждения на засегнатото лице, които представляват особено чувствителни данни по смисъла, посочен по-горе.

По въпрос 5: информация от въздушните превозвачи

- 56 Съгласно член 13, параграф 3 от Директива 2016/681, тя не засяга приложимостта на Директива 95/46/ЕО по отношение на обработването на лични данни от въздушните превозвачи, по-специално техните задължения да предприемат подходящи технически и организационни мерки за защита на сигурността и поверителността на личните данни. Член 21, параграф 2 от Директива 2016/681 също уточнява, че не се засяга приложимостта на Директива 95/46/ЕО по отношение на обработването на лични данни от въздушните превозвачи.
- 57 Директива 95/46/ЕО е заменена от ОРЗД (вж. член 94, параграф 2 от ОРЗД, според който позоваванията на Директива 95/46/ЕО се тълкуват като позовавания на ОРЗД).
- 58 Съгласно член 13 от ОРЗД при събиране на лични данни на субектите на данни се предоставя посочената там информация. Понятието „лични данни“ е дефинирано в член 4, точка 1 от ОРЗД. В този смисъл събирането на PNR данни на пътниците и на други субекти на данни от въздушните превозвачи представлява събиране на лични данни, поради което в разглеждания случай по отношение на въздушните превозвачи е приложим член 13 от ОРЗД.
- 59 Във връзка с вече изложената сериозност на свързаната с обработването на PNR данни намеса в основни права, според запитващата юрисдикция трябва

да се прилагат по-строги критерии по отношение на задълженията за предоставяне на информация.

- 60 Според запитващата юрисдикция задължение на въздушните превозвачи е да предоставят на субектите на данни информация по членове 13 и 14 от ОРЗД, защото в противен случай би била налице празнота, която няма да е съвместима с членове 7 и 8 от Хартата. Ето защо въздушните превозвачи би трябвало да предоставят на пътниците експлицитна информация относно всички събирани от тях PNR данни, предвиденото им предаване на звената за данни за пътници на държавите членки и извършваното там допълнително обработване на данните, включително и относно петгодишния срок на съхранение и техните права като субекти на данни. Това се налага, защото без тази информация засегнатите пътници едва ли ще са в състояние да упражняват тези свои права. Директива 2016/681 обаче не съдържа разпоредби относно това.
- 61 Още в своето Становище относно Споразумението между ЕС и Канада Съдът е приел, че за гарантирането на тези права е необходимо пътниците във въздушния транспорт да бъдат информирани за предаването на техните PNR данни и за използването на същите веднага щом това вече не може да попречи на провежданото разследване от посочените в предвиденото споразумение публични органи. В действителност съобщаването на тази информация се оказва по същество необходимо, за да се даде възможност на пътниците във въздушния транспорт да упражнят правото си да поискат достъп до засягащите ги PNR данни и евентуално тяхното поправяне, както и в съответствие с член 47, първа алинея от Хартата да подадат редовна жалба пред съда (Становище 1/15 от 26 юли 2017 г., EU:C:2017:592, т. 220).
- 62 Като пример за недостатъчна информация, предоставяна от въздушните превозвачи на пътниците, в настоящото дело се посочват указанията на използваната от ищеца авиокомпания. Lufthansa AG публикува на своя уебсайт (<https://www.lufthansa.com/xx/de/informationen-zum-datenschutz>, последна справка от 11 май 2020 г.) следната информация:

„Кой е администраторът на данни?

Deutsche Lufthansa [...] Ви информира по-долу за обработването на Вашите лични данни [...]

[...]

Към кого мога да се обърна?

В случай че [...] имате въпроси относно защитата на данните, моля да се свържете с нашето длъжностно лице по защита на данните:

[...]

Кои [...] наши задължения обосновават обработването на Вашите данни?

Ние обработваме данни на пътниците въз основа на законови задължения по член 6, параграф 1, първо изречение, буква в) от ОРЗД:

Доколкото сме задължени по закон, ние обработваме лични данни, за да [...] изпълним изисквания, свързани със сигурността [...]

Предаване на данни на имиграционни власти:

- въз основа на Споразумението между ЕС и САЩ, съответно Канада, относно резервационните данни на пътниците
- въз основа на германския Закон за данни на пътниците
- предаване на предварителна информация за пътниците* (API, Advance Passenger Information), доколкото имаме задължение за съдействие във връзка с дейностите по контрол при международните пътувания.

* данните от машинночитаемата зона на паспорта или личната карта

Допълнителна информация ще получите от компетентните органи.

[...]

Кой получава Вашите данни?

[...] Вашите данни [могат да] се предават на следните категории получатели:

[...]

държавни органи или служби, например въз основа на изисквания за влизане или действия на полицията и действия по разследване.

При това е възможно лични данни да бъдат предадени на трети държави или на международни организации. За Вашата защита и за защитата на личните Ви данни при подобно предаване на данни са предвидени подходящи гаранции съгласно и в съответствие със законовите изисквания.

Доколкото това предаване на данни не почива върху законова основа или се извършва в държава, за която липсва решение на Комисията относно адекватното ниво на защита на данните, ние използваме стандартните договорни клаузи.

Какви са Вашите права във връзка със защитата на данните?

За Lufthansa е от първостепенно значение да извършва обработката безпристрастно и прозрачно. Затова за нас е важно субектите на данни, освен правото им на възражение, при наличието на съответните законови предпоставки да могат да упражняват следните права:

право на достъп, член 15 от ОРЗД;

право на коригиране, член 16 от ОРЗД;

право на изтриване (право „да бъдеш забравен“), член 17 от ОРЗД;

право на ограничаване на обработването, член 18 от ОРЗД;

право на преносимост на данните, член 20 от ОРЗД;

право на възражение, член 21 от ОРЗД;

[...]“

- 63 Тази информация е по-скоро недостатъчна и подвеждаща. Така например, по-специално, е очевидно непълно указанието, че предварителната информация за пътниците засяга само машинночитаемата част от паспорта или личната карта. Тъй като съгласно приложение I, точка 18 от Директива 2016/681 следва да се предават всички събирани предварителни данни на пътниците, в това число авиокомпанията, номерът на полета, както и датите, часовете и местата на излитане и кацане, тоест във всеки случай не само машинночитаемите части от документите за самоличност. Впрочем, никъде не се прави позоваване на Директива 2016/681, а единствено на FlugDaG. Освен това липсва каквото и да било посочване на съдържанието на Директива 2016/681 или на FlugDaG. По този начин, преди да направят резервация на полет, за субектите на данни липсва яснота кой орган е звеното за данни за пътници на съответната държава членка и как могат да се свържат с него, как точно се обработват там PNR данните или какъв е срокът, за който техните данни могат да се съхраняват. В това отношение предоставяната от Lufthansa AG информация на пътниците по-скоро не изпълнява изискванията на член 13 от ОРЗД; в тази информация дори не се споменават другите лица, които също следва да бъдат посочени.